

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Враца, 16.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Тодоров

при участието на секретаря Галя Цв. Иванова
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Търговско дело №
20231400900044 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е образувано по искова молба вх. № 3099 от 09.05.2023г., уточнена с молба вх. № 5561 от 08.09.2023г., подадени от ЗД "Бул Инс" АД, ЕИК ***, гр.София, чрез адв. М. Г. от САК, с която е предявил срещу ответника Г. К. К., ЕГН ***** от гр.Козлодуй, иск за заплащане на сумата общо 120 566, 62 лв. - регресно вземане по чл. 274, ал.1, т.1 от КЗ (отм.), представляващо сбор от изплатена главница, лихви и разноси, дължимо във връзка със заплатено застрахователно обезщетение по повод застрахователно събитие от 16.11.2013г., представляващо покрит риск по полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху исковата сума от датата на депозиране на исковата молба до пълно плащане, както и разноските в производството.

В исковата молба и в уточнителната такава от 08.09.2023г. ищецът ЗД "Бул Инс" АД твърди, че на 16.11.2013 г., на път III-114, в района на Община Лом, на прав пътен участък, около 17:30 часа, при управление на лек автомобил марка „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ, ответникът Г. К. К. е нарушил правилата за движение по пътищата, вследствие на което е реализирал пътнотранспортно произшествие, като е настигнал и блъснал управлявана от Т. А. Т. каруца. Поддържа, че в резултат на удара на пострадалия са причинени следните травматични увреждания: травматичен шок; разкъсно-контузна рана на главата; голям хематом на дясната тазобедрена става; фрактура на пето и шесто ребро вдясно, които са му причинили продължителни болки, обездвижване и необходимост от чужда

помощ; наложило се принудително болнично лечение за периода от 16.11.2013 г. до 04.12.2013 г., а след изписването му - непрекъснато домашно лечение, до момента, в който пострадалият е починал. Изтъква, че за произшествието е съставен Протокол за ПТП, в който е отразено, че ответникът Г. К., при управлението на лек автомобил „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ под въздействието на алкохол с концентрация 0.53 на хиляда, установена по надлежния ред, е допуснал нарушение на правилата за движение и по непредпазливост е причинил смъртта на Т. Т. Твърди също, че по отношение на управлявания от ответника лек автомобил „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ към датата на ПТП е била налице действаща застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО) на автомобилистите, полица издадена от ЗД „Бул Инс“ АД. Поддържа, че гореописаното ПТП представлява покрит риск от полицата ГО, поради което на основание чл. 432, ал.1 КЗ увреденото лице и наследник по закон на починалия - П. Л. Т. (съпруга), е предявила иск срещу дружеството, в резултат на което е постановено Решение от 29.10.2018г. по гр. д. № 16041/2016г. по описа на СГС, отменено с Решение № 548/04.03.2020г. по в.гр.д. № 1348/2019г. на Апелативен съд - София, с което окончателно са определени и присъдени следните обезщетения по чл. 52 ЗЗД: 64 000 лева, представляващи застрахователно обезщетение за търпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 16.04.2014г. до пълно плащане, следващи се на П. Л. Т. за търпени от същата болки и страдания вследствие смъртта на съпруга ѝ Т. А. Т., 2989 лв. адвокатски хонорар и 224 лева разноски. Посочва, че за горните суми в полза на увреденото лице са издадени изпълнителни листа, въз основа на които са образувани три изпълнителни дела по описа на ЧСИ В. Л., рег. № *** от КЧСИ: 1. изп. дело № 2020***0400105 - за сумата общо 113 327,12 лв., от която: 64 000,00 лв. – главница, 41 293,23 лв. - лихва за периода 16.04.2014г. - 08.09.2020г.; 6401,89 лв. - пропорционални такси по изпълнителното производство; 1560.00 лв. - разноски по изпълнителното дело и 72.00 лв. - обикновенни такси, които суми са изплатени с осем превода, всеки в размер 10 000 лв., на следните дати: 26.06.2020г., 06.07.2020г., 10.07.2020г., 17.07.2020г., 24.07.2020г., 03.08.2020г., 10.08.2020г. и 14.08.2020г., един превод в размер 20 000.00 лв. на 31.08.2020г. и един в размер 13 327,12 лв. на 08.09.2020г.; 2. изп. дело № 2020***0400187 - за сумата общо от 6647,89 лв., от която: 5978, 00 лв. - присъдени разноски, 597,89 лв. - пропорционални такси по изпълнителното производство и 72.00 лв. - обикновенни такси, която сума е изплатена с преводно нареждане на 07.09.2021г., и 3. изп. дело № 2020***0400185 - за сумата общо от 591,61 лв., от която: 224, 00 лв. - присъдени разноски, 240, 00 лв. - разноски по изпълнителното дело, 55,68 лв. - пропорционални такси по изпълнителното производство и 72.00 лв. - обикновенни такси, която сума е изплатена с преводно нареждане на 07.09.2021г. Изтъква, че с извършените в полза на увреденото лице П. Т. плащания на застрахователните обезщетения, дружеството е встъпило в правата на удовлетворения кредитор (увредено

лице) срещу прекия причинител на вредите и има право да получи от виновния водач по обратен ред платеното застрахователно обезщетение заедно с платените лихви и разноски, доколкото е налице регресно основание по чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ. С оглед отразеното в Протокола за ПТП, че ответникът Г. К. е управлявал лекия автомобил под въздействието на алкохол с концентрация 0.53 на хиляда, счита за доказан целия фактически състав на възникването на регресната отговорност на ответника, доколкото всички относими факти са съдебно установени с посочените решения на СГС и САС.

Ответникът Г. К. К., ЕГН ***** от гр.Козлодуй, чрез адв. С. С. Ч., АК - гр. Смолян, в срока по чл.367, ал.1 ГПК, е подал **отговор**, с който оспорва предявените иски като недопустими и изцяло неоснователни по основание и размер. Оспорва твърденията, изложени в исковата молба за причинено по негова вина ПТП на 16.11.2013 г. на път III-114, в района на община Лом и наличието на всички елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД в процесния случай; оспорва механизма на ПТП, както настъпването на травмите на Т. Т. да е в причинна връзка с него; оспорва и причинените телесни увреждания, продължителни болки, обездвижване и необходимост от чужда помощ на Т. Т., вследствие на твърдяното ПТП, престоят на пострадалия в болница, нуждата му от болнично и домашно лечение и смъртта на същия, вследствие на получените при процесното ПТП травми. Оспорва също твърдението за наличие на причинно-следствена връзка между получените травми и настъпилата смърт; евентуално твърди, че смъртта е настъпила вследствие на лоша хигиена, negliжиране на съС.ието от самия пострадал и неадекватно лечение; че за продължителността на възстановителния период на Т. влияние са оказали и други фактори, сред които стари травми, хронични и други придружаващи заболявания, неспазване на предписания режим, неполагане на грижа за прегледи и здравна диагностика. Оспорва наличието на твърдените в исковата молба неимуществени вреди, техния вид, характер и интензитет, като твърди, че няма влязъл в сила акт на наказателния съд, който с обвързваща задължителност за граждански съд да установява извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Оспорва и размера на претендираното обезщетение като прекомерен и несъответстващ на практиката по сходни дела за близък период от време. Твърди, че не е управлявал процесния автомобил с концентрация на алкохол в кръвта 0.53 на хиляда, евентуално, че посочената концентрация не е установена по надлежния ред, визиран в Наредба № 30/27.06.2001 г., действаща към

момента на извършване на деянието; че техническото средство „Алкомер 931“ с инв. № 2243442, с което е извършена пробата, не е било сертифицирано и надлежно проверено съобразно Закона за измерванията, не е преминало проверка и като такова не отговаря на установения стандарт и съответно не отчита правилно. При условията на евентуалност, твърди, че дори да се приеме, че техническото средство е годно, установеното количество алкохол от 0,53 промила е в рамките на отклонението от +/- 0.05. Не оспорва твърдението в исковата молба, че по отношение на л. а. марка „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА *** РМ към датата на ПТП е била налице валидна застраховка „ГО“ на автомобилистите с полица, издадена от ЗД „Бул Инс“ АД. Ответникът оспорва също и твърденията в исковата молба, че на наследниците на починалия са изплатени твърдените в исковата молба суми и че същите са присъдени с посочените решения. При условията на евентуалност твърди, че е налице случайно деяние; прави и възражения за изтекла погасителна давност за всички претендирани с исковата молба суми и за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на Т. Т., който е управлявал каруцата с животинска тяга в нарушение на правилата за движение по пътищата, като не я е управлявал непрекъснато и е създал пречки и опасности за движението; не е използвал каска, протектори за ръце и крака и светлоотразителна жилетка; управлявал е ППС под въздействието на алкохол и/или наркотици, по път, по който е забранено движението на ППС с животинска тяга, каруцата не е била регистрирана по надлежния ред, не е разполагала със светлоотразители отпред и отзад, не е било налице светещо тяло, излъчващо бяла или жълта светлина. Ответникът оспорва също размера на евентуално присъденото от съда и изплатено от застрахователя обезщетение за неимуществени вреди като прекомерен предвид характера, обема на уврежданията и техния интензитет; оспорва исквете за имуществени вреди - адвокатски хонорар и разноски и дължимост на лихви. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендирания от ищеца адвокатски хонорар.

По делото в срок е постъпила допълнителна искова молба от ищеца, в която същият счита възраженията на ответника, че представените с исковата молба решения не го обвързват, за неотнорми и недопустими, с оглед формираната сила на пресъдено нещо между страните в хода на производството по гр. д. № 16041/2016г. по описа на СГС, в което ответникът К. е участвал като подпомагаща страна на ЗД „Бул Инс“ АД, поради което, на

основание чл.223 ГПК, е възникнал установителен ефект в отношенията на третото лице и насрещната страна по всички факти, предмет на производството по делото. Счита за неоснователно и възражението на ответника за изтекла погасителна давност за всички претендиращи с исковата молба суми, поради спецификите на регресния иск – претенция, която има фактически състав, предмет и субекти, различни от тези на претенцията по чл. 45 от ЗЗД, както и различен начален момент на изискуемост (давността), а именно датата на изплащане на обезщетението, която е началния момент, от който започва да тече пет годишната погасителна давност. По отношение възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на Т. Т., твърди, че процента на съпричиняване е определен в Решение от 29.10.2018г. по гр. д. № 16041/2016г. по описа на СГС, отменено с Решение № 548/04.03.2020г. по в. гр.д. № 1348/2019г. на Апелативен съд - София и се ползва със сила на пресъдено нещо. Счита за неоснователно и възражението на ответника за недължимост на изплатените от застрахователя лихви и разноски, тъй като изплатените от него лихви по изпълнителните дела са на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, а не договорни, по смисъла на чл. 10, ал.2 от ЗЗД, т.е. не представляват възнаграждение, а обезщетение за мораторни вреди, което се дължи по силата на закона и изплатените от него обезщетения по изпълнителните дела включват както главницата, така и обезщетителната лихва, съгласно чл. 288, ал. 12 (отм.) от КЗ.

В срока по чл.373, ал.1 от ГПК по делото е постъпил **отговор** от ответника **на допълнителната искова молба**, в който същият заявява, че изцяло оспорва подадената от ищеца допълнителна искова молба и поддържа изложеното в отговора на исковата молба, както и посочените в него доказателствени искания. В допълнение, с оглед твърденията на ищеца, че е управлявал процесния автомобил с концентрация на алкохол в кръвта над разрешената, посочва, че в мотивите на Решение от 29.10.2018 г., постановено по гр. д. № 16041/2016 г. по описа на СГС и Решение № 548/04.03.2020 г., постановено по в. гр. д. № 1348/2019 г. по описа на САС и Определение от 13.04.2021 г., постановено по т.д. № 1340/2020 г. по описа на ВКС, никъде не е прието и установено, че е управлявал лекия автомобил под въздействието на алкохол, поради което следва да се приеме за безспорно установено, че не е управлявал лекия автомобил под въздействието на алкохол, следователно не са налице основанията за ангажиране на регресната му отговорност. Оспорва също и твърдението на ищеца, че дължи и изплатените от застрахователя лихви и разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства, вкл. и тези по приложените гр. д. № 16041/2016г. на СГС, I-16 състав и гр.д. №

1348/2019г. на САС, както и заключенията на вещите лица по изготвените съдебно-медицинска токсикологична и съдебно-счетоводна експертизи, намери за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните и от доказателствата по делото се установи, че на 16.11.2013 г., около 17:30 часа, на път III-114, в района на Община Лом, на прав пътен участък, при управление на лек автомобил марка „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ, ответникът Г. К. К. с ЕГН ***** е нарушил правилата за движение по пътищата, вследствие на което е реализирал пътнотранспортно произшествие, като е настигнал и блъснал управлявана от Т. А. Т. каруца. За произшествието е съставен Протокол за ПТП № 1870432/16.11.2013г., в който са описани времето, мястото, участниците в произшествието, състоянието на пътното платно, разположението на ППС и пострадалите и др.

От представените по делото медицински документи се установява, че в резултат на удара на пострадалия Т. А. Т. са причинени следните травматични увреждания: травматичен шок; разкъсно-контузна рана на главата; голям хематом на дясната тазобедрена става; фрактура на пето и шесто ребро вдясно, които са му причинили продължителни болки, обездвижване и необходимост от чужда помощ; наложило се принудително болнично лечение за периода от 16.11.2013 г. до 04.12.2013 г., а след изписването му - непрекъснато домашно лечение.

Установява се също, от препис-извлечение от акт за смърт, съставен от длъжностно лице от Община Лом, че Т. А. Т. е починал на 16.04.2014 г.

По делото не е спорно и обстоятелството, че към датата на ПТП е съществувало валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена при ищцовото застрахователно дружество ЗД „Бул Инс“ АД, с която застрахователят-ищец покрива отговорността на водача на лек автомобил с марка „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ - Г. К. К., което е обявено на страните за безспорно и ненуждаещо се от доказване, на основание чл.146, ал.1, т. 4 от ГПК, вр. с чл.377 от ГПК, с определението по чл.374 от ГПК.

По предявен от П. Л. Т. (наследник по закон на починалия Т. А. Т.) срещу ЗД „Бул Инс“ АД, иск с правно основание чл. 432, ал.1 КЗ, е било образувано гр. д. № 16041/2016г. по описа на СГС, I-16 състав, по което е постановено Решение № 6689 от 29.10.2018г., с което искът е изцяло отхвърлен. Решението по това дело е постановено при участието на третото лице помагач на страната на застрахователя, а именно - Г. К. К.. По жалба на П. Л. Т. е било образувано в.гр.д. № 1348/2019г. на Апелативен съд - София, по което е постановено Решение № 548/04.03.2020г., с което е отменено решението на СГС в отхвърлителната част до сумата 64 000 лв. и съразмерните лихви от 16.04.2014 г. до изпълнение на задължението и е осъдено ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на П. Л. Т. обезщетение за

неимуществени вреди - страдания поради смъртта на съпруга й Т. А. Т., обезщетение в размер 64 000 лева, ведно със законната лихва от 16.04.2014 г. до изплащане на задължението и е потвърдено решението в останалата му отхвърлителна част; осъдено е също ЗД „Бул Инс“ АД да заплати по сметката на САС държавна такса 3 840 лв., в полза на П. Л. Т. да заплати разноски за първоинстанционното производство 224 лв., а в полза на Адвокатско дружество „Й. и Е.“ да заплати на основание чл. 38 ЗА хонорар 2 989 лв. Решението на САС не е допуснато до касационно обжалване с определение № 192/13.04.2021г. по т.д. № 1340/2020г. на ВКС, ТК, II т.о. По това дело застрахователното дружество е осъдено да заплати на Адвокатско дружество „Й. и Е.“ адвокатско възнаграждение 2989 лв.

За присъдените с решението суми в полза на П. Л. Т. са издадени изпълнителни листа, въз основа на които са образувани три изпълнителни дела по описа на ЧСИ В. Л., рег. № *** от КЧСИ: 1. изп. дело № 2020***0400105 - за сумата общо 113 327,12 лв., от която: 64 000,00 лв. – главница, 41 293,23 лв. - лихва за периода 16.04.2014г. - 08.09.2020г.; 6401,89 лв. - пропорционални такси по изпълнителното производство; 1560.00 лв. - разноски по изпълнителното дело и 72.00 лв. - обикновенни такси; 2. изп. дело № 2020***0400187 - за сумата общо от 6647,89 лв., от която: 5978, 00 лв. - присъдени разноски, 597,89 лв. - пропорционални такси по изпълнителното производство и 72.00 лв. - обикновенни такси, и 3. изп. дело № 2020***0400185 - за сумата общо от 591,61 лв., от която: 224, 00 лв. - присъдени разноски, 240, 00 лв. - разноски по изпълнителното дело, 55,68 лв. - пропорционални такси по изпълнителното производство и 72.00 лв. - обикновенни такси.

За установяване размера на изплатените от застрахователя на увреденото лице застрахователни обезщетения, лихви и разноски по делото са представени писмени доказателства (преводни и платежни нареждания, удостоверение изх. № 1916/28.09.2023г. на ЧСИ В. Л., рег. № *** от КЧСИ, разпореждания от 14.09.2020г. и 28.09.2021г. на същия съдебен изпълнител за приключване на изпълнителните производства по образуваните изпълнителни дела поради пълно изплащане на задълженията) и е назначена съдебно-счетоводна експертиза.

На база на приложените по делото писмени доказателства и тези, представени от ЧСИ В. Л. и счетоводните записвания в ищцовото дружество, вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, е дало заключение, че длъжникът ЗД „Бул Инс“ АД е извършил плащане на всички дължими суми по изпълнителните дела, образувани при ЧСИ В. Л., рег. № *** от КЧСИ, както следва: 1. по изп. дело № 2020***0400105 - общо сумата 113 327,12 лв.; 2. по изп. дело № 2021***0400185 - общо сумата 591,61 лв.; 3. по изп. дело № 2021***0400187 - общо сумата 6 647,89 лв. Общо преведените дължими суми от ЗД „Бул Инс“ АД по сметката на ЧСИ В. Л. по трите изпълнителни дела, според заключението, са в размер 120 566, 62 лв., от които 70 202,00 лева - главница в т.ч. 64 000,00 лв. - присъдено

застрахователно обезщетение - олихвяема главница, 5 978,00 лв. - присъдени адвокатски възнаграждения - неолихвяема главница и 224,00 лв. - присъдени разноски в първоинстанционно производство - неолихвяема главница; 41 253, 94 лв. - законни лихви върху присъденото застрахователно обезщетение, считано от 16.04.2014г. до деня на окончателното плащане - 08.09.2020г.; 9071, 43 лв. - разноски по изпълнителните дела в т.ч. 1 800,00 лв. - адвокатски възнаграждения по изпълнителните дела, 216,00 лв. - такси за ТТРЗЧСИ и 7 055,43 лв. - такса по т.26 в полза на ЧСИ.

Заклучението по изпълнената съдебно-счетоводна експертиза не е оспорено от страните и съдът го приема като обективно, компетентно и пълно, изясняващо относими към предмета на делото факти и обстоятелства.

По делото не се твърди от ответника и не са представени доказателства за изплащане на претендираните от застрахователя суми към момента на приключване на устните състезания.

За разрешаване на спорния по делото въпрос дали ответникът Г. К. К. при настъпването на пътнотранспортното произшествие на 16.11.2013г. е управлявал моторното превозно средство след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма, с оглед направеното оспорване, по делото са събрани писмени доказателства – Протокол за ПТП № 1870432/16.11.2013г., Протокол № 751 от 23.11.2013г. на НТЛ при ОД на МВР – Монтана и писмо от 26.10.2023г. на РУ – Лом, и е назначена и изпълнена съдебно-медицинска токсикологична експертиза.

В протокол за ПТП № 1870432/16.11.2013г. е отразено, че е изготвен в 17.30 ч. на 16.11.2013 год. и че участник № 1 - Г. К. К. е управлявал лекия автомобил „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ под въздействието на алкохол с концентрация 0.53 на хиляда, установена по надлежния ред.

От протокол № 751/23.11.2013 год. на НТЛ при ОД на МВР-Монтана е видно, че в кръвта на Г. К. К. са изолирани летливи редуциращи вещества по метода на Видмарк в концентрация 0,48 на хиляда изчислени като етилов алкохол. В протокола е посочено, че кръвната проба е взета на 16.11.2013 год. в 18.30 ч. във ФСМП-Лом от д-р К.. Пробата е доставена в лабораторията на 18.11.2013 год. в 15.20 ч., като е посочено, че от момента на приемане на пробата до момента на изследването същата е съхранявана в хладилник при температура по-ниска от 4С°. При отваряне на шишенцето не се е почувствало мирис в резултат на разложителен процес в кръвта.

С писмо от 26.10.2023г. на РУ – Лом уведомяват, че в управлението не се съхраняват документи, свързани с „Алкомер 931“ от 16.11.2013г., поради което не могат да предоставят информация дали „Алкомер 931“ с инв. № 2243442 е преминал технически преглед.

От заключението на вещото лице по назначената и извършена съдебно-

медицинска токсикологична експертиза по писмени данни, неоспорено от страните, което съдът приема като професионално и компетентно изготвено, се установи, че с оглед наличието на стандартна грешка при метода с изследване на Видмарк от 0,22‰, то може да се приеме, че концентрацията на алкохол в кръвта на Г.К. К. е била 0,48‰ + / - 0,22‰, т.е. в едни широки граници от 0,26‰ до 0,70‰. Според вещото лице в случая трябва да се отчете и обстоятелството, че изследването е направено по метода на Видмарк, по който, макар и отговарящ на Наредба № 30/27.06.2001 год., се отчитат общо летливи редуциращи вещества /какви са и спирт, йод, йод-бензин, ацетон и др./, в това число и етанол /алкохол/. В заключението е отразено, че стандартна грешка също е налице и при използваното техническо средство, така че експерта не може да отговори ясно и категорично на въпрос а каква е била концентрацията на алкохол в кръвта на водача Г. К. К. към момента на ПТП, но съгласно съществуващите наредби, като такава се възприема концентрацията установена чрез лабораторен анализ, резултатът от който е 0,48‰, съгласно протокола на НТЛ при ОД на МВР-Монтана. Според експертизата не може да се отчете не спазване на някои от изискванията на Наредба № 30/27.06.2001 год. Обичайната скорост за елиминация на алкохола от кръвта за възрастен човешки индивид, след достигане на максималната алкохолна концентрация, в зависимост от индивидуалните особености на всеки един организъм, е от 0,10‰ до 0,20‰ на час за първите 6 часа, като в съдебно медицинската практика се приема средно 0,15‰. В заключението е отразено също, че с оглед данните в протокола за ПТП, че чрез техническо средство е установено наличие на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишания въздух от 0,53‰, то при наличие на спецификации за използваната апаратура, т.е., че стандартната грешка е от + / - 0,05‰, би следвало да се приеме, че концентрацията на алкохол е в границата от 0,48‰ до 0,58‰. Ако човешкият индивид е във фаза на резорбция на алкохола, т.е. всмукване, то количеството на алкохол в кръвта би трябвало да е по-ниско към момента на отчитане на пробата с техническо средство и по-високо към момента на взимане на кръв за лабораторен анализ, тъй като по време на резорбцията количеството на алкохол в кръвта се увеличава и достига максимален праг, като е възможно да има и така наречено плато, т.е. за определен период от време 30-60 мин. концентрацията да е една и съща и след това започва елиминацията, когато вече концентрацията на алкохол в кръвта намалява с 0,15‰ на час. Според заключението, при събраните по делото доказателства, не е възможно да се отговори ясно и категорично дали Г. К. към момента на направените две изследвания е бил във фаза на всмукване или на елиминация; за да бъде даден такъв отговор е необходимо да се вземат и отчетат четири проби на кръв и урина през 30 мин.

В съдебното заседание вещото лице, изготвило заключението по експертизата, поясни, че в съдебната медицина е прието, че ако има резултат от химическа лаборатория, независимо дали е за алкохол или други вещества,

вредни или полезни, резултата се приема за достоверен и се обсъжда този резултат.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявен е регресен иск на застрахователя, изплатил застрахователно обезщетение на пострадало лице, срещу застрахования за изплащане на платената като обезщетение сума, представляваща изплатена главница, лихви и разноси, с правно основание чл.274, ал.1, т.1, предл. 1 от КЗ (отм.) във връзка с чл. 45 ЗЗД, и акцесорен иск за заплащане на мораторна лихва върху претендираната сума, съгласно чл.86, ал.1 от ЗЗД, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното плащане.

Относно приложимата правна норма следва да се изтъкне, че регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите спрямо виновния водач се урежда от закона, действал към момента на неговото поражение, а този момент е настъпването на застрахователното събитие по риска "Гражданска отговорност" на автомобилистите (в този смисъл е Решение № 20 от 2.04.2021 г. на ВКС по т. д. № 2695/2019 г., II т. о., ТК). В настоящия случай, предвид датата на настъпване на ПТП - 16.11.2013 г., т.е. при действието на отменения КЗ, приложимият закон по отношение на регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите спрямо виновния застрахован водач е Кодекса за застраховането (Обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., отм., бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) и конкретно нормата на чл.274, ал.1, т.1, предл. 1 от КЗ (отм.).

Регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите по чл. 274, ал. 1 и ал. 2 КЗ (отм.) представлява право на застрахователя да получи от застрахования платеното на пострадалото, респективно увреденото лице обезщетение, ако е осъществено някое от предвидените в посочените разпоредби основания. Това регресно право възниква по силата на закона, а основаниято за встъпване в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата е изпълнението на законово регламентираното задължение на застрахователя да изплати обезщетение при настъпване на покрит застрахователен риск. Касае се за един иск, независимо че претендираното вземане е формирано от отделни

суми, тъй като правопораждащия факт остава непроменен - встъпване в правата на застрахования до размера на платеното (определение № 16 от 13.01.2022 г. по т. д. № 313/2021 г. на ВКС, I т. о., решение № 66/27.04.2021 г. по т. д. № 496/2020 г. на ВКС, II т. о., решение № 127/2019 г. по т. д. № 2835/2018 г. на ВКС, и мн. др.).

Съгласно чл. 274, ал. 1, т. 1, предл. първо КЗ (отм.), застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" има право да получи от застрахования платеното от застрахователя обезщетение, когато застрахованият при настъпването на пътнотранспортното произшествие е управлявал моторното превозно средство след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма.

Следователно успешното провеждане на предявения иск предполага установяването от ищеца-застраховател на следните кумулативно предвидени предпоставки: 1/ съществуването на валидно правоотношение по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" между застрахователя и ответника-деликвент относно управлението от последния автомобил; 2/ отговорност на ответника за причинени вреди по чл. 45, ал. 1 ЗЗД при следния фактически състав: деяние, вреди, противоправност, причинна връзка и вина, т. е. че вредите са причинени от деликвента с негово виновно и противоправно поведение; 3/ плащане от ищеца на дължимото застрахователно обезщетение за обезвреда на настъпилите от ПТП вреди в полза на пострадалия; 4/ ответникът да е управлявал МПС след употреба на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма.

За да се ангажира регресната отговорност на ответника, в настоящото производство ищецът следва да проведе пълно и пряко доказване на всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане - виновно противоправно действие, извършено от водача на лек автомобил с марка „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ - Г. К. К. (управление на моторното превозно средство след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма), настъпили за пострадалия Т. А. Т. неимуществени вреди - болки и страдания от причинените му травматични увреждания, довели до смъртта му, причинно-следствена връзка между противоправното поведение на застрахования причинител на вредите и твърдените от ищеца претърпени вреди. Ищецът следва да докаже и размера на претенцията си.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните доказателства намира, че е налице кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на деликта.

На първо място, не се спори по делото, че към датата на процесното ПТП – 16.11.2013 г., ЗД „Бул Инс” АД, по силата на договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, е застраховало гражданската отговорност на лицата, управляващи правомерно лек автомобил марка „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ, включително и на водача Г. К. К.. Този факт е отделен като безспорен и ненуждаещ се от доказване в отношенията между страните по делото (с определението по чл.374 от ГПК).

Установяват се и останалите правопораждащи правото на ищеца юридически факти, представляващи елементи от посочения фактически състав.

По време на действието на посочения застрахователен договор, на 16.11.2013 г., в резултат на виновното и противоправно поведение на ответника Г. К. К., като водач на лек автомобил марка „Опел“, модел „Инсигния“, с рег. № СА***РМ, е реализирано пътно – транспортно произшествие, в резултат на което е пострадал Т. А. Т., който е управлявал каруца. Настъпването на описаното в исковата молба ПТП е факт, за който страните също не спорят.

Установено е също, че в резултат на удара на пострадалия Т. Т. са причинени травматични увреждания, както и че същият е починал на 16.04.2014 г.

Не се спори също, а и от приложените дела на СГС, САС и ВКС се установи, че с влязло в сила решение № 548/04.03.2020г. по в.гр.д. № 1348/2019г. на Апелативен съд - София, ЗД „Бул Инс” АД било осъдено да заплати на П. Л. Т., в качеството ѝ на наследни к по закон на починалия Т. А. Т., обезщетение в размер 64 000 лева, ведно със законната лихва от 16.04.2014 г. до изплащане на задължението, както и разноси за първоинстанционното производство от 224 лв.; осъдено е също ЗД „Бул Инс” АД да заплати по сметката на САС държавна такса 3 840 лв., а в полза на Адвокатско дружество „Й. и Е.“, да заплати на основание чл. 38 ЗА хонорар 2 989 лв., както и че с определение № 192/13.04.2021г. по т.д. № 1340/2020г. на ВКС, ТК, II т.о. застрахователното дружество е осъдено да заплати на Адвокатско дружество „Й. и Е.“ адвокатско възнаграждение 2989 лв.

В решението на САС е прието, че ПТП на 16.11.2013 г. е настъпило по вина на водача Г. К., който е предизвикал удар в движеща се в същото направление каруца, управлявана от Т. Т., вследствие движение с

несъобразена с пътните условия скорост, в резултат на което на Т. Т. са му причинени травматични увреждания, в пряка причинно-следствена връзка с които е настъпила смъртта му на 16.04.2014 г., поради което следва да бъде ангажирана гаранционната отговорност на ответника и в полза на ищцата да се присъди обезщетение за неимуществени вреди в посочените размери. Прието е също, че ЗД „Бул Инс“ АД следва да отговаря на основание чл. 226 КЗ (отм.).

Решението по в.гр.д. № 1348/2019г. на Апелативен съд - София е постановено при участието на третото лице помагач на страната на застрахователя, а именно - Г. К. К.. Съгласно чл. 223, ал. 2 ГПК, това, което съдът е установил в мотивите на решението си, е задължително за третото лице в отношенията му със страната, на която помага или която го е привлякла.

При това положение, съдът приема, че ответникът е действал противоправно, като не е съобразил своето поведение с правилата за движение по пътя и е нарушил разпоредбите на ЗДвП, посочени в решението по в.гр.д. № 1348/2019г. на Апелативен съд - София. Съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината на причинителя на вредите се предполага. Изложеното сочи, че се установяват всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД.

Установява се също, както от представените преводни и платежни нареждания, така и от заключението по изпълнената съдебно-счетоводна експертиза, че ищцовото дружество е изплатило всички посочени в исковата молба застрахователни обезщетения, лихви и разноски на наследницата на починалия Т. Т.. Сумите са изплатени по трите изпълнителни дела, образувани при ЧСИ В. Л., рег. № *** от КЧСИ, както следва: 1. по изп. дело № 2020***0400105 - общо сумата 113 327,12 лв.; 2. по изп. дело № 2021***0400185 - общо сумата 591,61 лв.; 3. по изп. дело № 2021***0400187 - общо сумата 6 647,89 лв.; общо преведените дължими суми от ЗД „Бул Инс“ АД по сметката на ЧСИ В. Л. по трите изпълнителни дела, според заключението, са в размер 120 566, 62 лв. Поради това, съдът приема, че ищецът е изплатил застрахователните обезщетения, присъдени с решението по в.гр.д. № 1348/2019г. на Апелативен съд - София, ведно с лихвите върху тях и разноските, както и разноските, присъдени с определението по т.д. № 1340/2020г. на ВКС, ТК, II т.о.

Спорен въпрос по делото е дали ответникът е управлявал МПС с

алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, което е основание на регресната претенция на ищеца.

Съобразно нормата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП /в редакцията ѝ към датата на ПТП/ на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява ППС под въздействие на алкохол, наркотици и други упойващи вещества. Тази норма визира забрана да се управлява пътно превозно средство "под въздействие" на алкохол, който израз не носи същата смислова идентичност като "след употреба на алкохол", употребен в чл. 274, ал. 1, т. 1 от КЗ /отм/. Допустимата концентрация на алкохол в кръвта, до която законодателя приема, че липсва въздействие на алкохола е 0,5 промила и този извод се извежда с оглед нормите на чл. 171, т. 1, б. "б" и чл. 174, ал. 1 от ЗДвП. В този смисъл е и решение № 140/01.08.2018 г. по т. д. № 2278/2017 г. на ВКС, I т. о.

Редът за установяване на употребата на алкохол на водачите на моторни превозни средства е уреден в Наредба № 30/27.06.2001 г., обн. ДВ, бр. 63/2001 г., приложима с оглед датата на ПТП – 16.11.2013 г. Съгласно чл. 1, ал. 2 от посочената Наредба, употребата на алкохол се установява посредством използване на съответните технически средства и/или чрез медицински и лабораторни изследвания. Проверката с техническо средство и медицинското изследване за установяване употребата на алкохол са две различни алтернативни възможности, които контролният орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява превозното средство с или без концентрация на алкохол в кръвта. Съгласно чл. 2 от Наредбата, когато от водача е взета некачествена проба или се оспорват показанията на техническото средство, употребата на алкохол или друго упойващо вещество се установява с лабораторно изследване.

В настоящия случай се установи, че ответникът Георги К. е проверен за употреба на алкохол, както посредством използване на техническо средство, като резултата е обективиран в протокол за ПТП № 1870432/16.11.2013г., видно от който е 0.53 промила, така и чрез лабораторно изследване (физикохимическа експертиза), като резултата от изследването е обективиран в протокол № 751/23.11.2013 год. на НТЛ при ОД на МВР-Монтана, видно от който е 0,48 промила.

Протоколът за ПТП, на който ищецът се позовава като установяващ наличие на концентрация на алкохол в кръвта 0.53 промила, представлява

официален свидетелстващ документ относно удостоверените в него факти, които длъжностното лице е възприело, и за извършените от него действия и като такъв се ползва с материална доказателствена сила относно тези факти. Протоколът има такава доказателствена сила и относно факта, че ответникът Г. К. е бил подложен на проверка за употреба на алкохол с техническо средство и относно посочения в него резултат от тази проверка.

Протоколът за физикохимическа експертиза е официален удостоверителен документ, чиято материална доказателствена сила може да бъде разколебана по предвидения в процесуалния закон ред и средства, което не е направено от ищеца. Напротив, дори същия не е оспорил на каквито и да са основания протокола за експертизата. Като документ, издаден от съответните длъжностни компетентни лица, при спазване на законоустановения ред - Наредба № 30/27.06.2001 г., обн. ДВ, бр. 63/2001 г. (установено с експертизата), при констатация за годност на кръвната проба, то следва да се приеме, че същия установява със силата на официалното удостоверяване по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК факта, че концентрацията на алкохол в кръвта на ответника е 0,48 промила.

Предвид същността на протокола, наименован за физикохимическа експертиза, същият макар и да обективира резултат от съответното изследване, следва да бъде ценен като официален свидетелстващ документ в гражданския процес, като е достатъчно приемането му като доказателство по делото, без да е необходим разпит или изслушване на компетентните лица /особено като вещи лица – такива са само назначените от съда по допуснати съдебни експертизи в процеса/, извършили изследването и обективирали резултата в протокола.

В чл. 6 от Наредбата изчерпателно са посочени хипотезите, в които употребата на алкохол се установява въз основа на резултатите от измерването с техническо средство: когато водачът откаже да получи талона за медицинско изследване; когато не се яви в определеното в него лечебно заведение и когато откаже да даде кръвна проба за изследване. По аргумент от противното във всички останали случаи, когато е издаден талон за медицинско изследване по реда на чл. 3 от Наредбата, меродавен за определянето на концентрацията на алкохол е именно резултата от извършеното медицинско изследване, а не от техническото средство.

Изложеното се потвърждава и от заключението по назначената и

извършена съдебно-медицинска токсикологична експертиза и изявлението на вещото лице в съдебното заседание, според което в съдебната медицина е прието при отчетени различни резултати от изследванията на концентрацията на алкохол, направени с техническо средство и с експертиза, за достоверен да се приема резултата, установен чрез лабораторен анализ, който в настоящия случай е 0,48‰, съгласно протокола на НТЛ при ОД на МВР-Монтана. От заключението се установява също, че съществува и стандартна грешка, както при използвания метод на изследване на Видмарк от 0,22‰ (при който концентрацията на алкохол в кръвта на ответника варира в едни широки граници от 0,26‰ до 0,70‰.), така и при използваното техническо средство от + / - 0,05‰ (при който концентрацията на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишани я от ответника въздух варира от 0,48‰ до 0,58‰), т.е. и при двата метода на изследване в резултат на стандартната грешка се получава концентрация на алкохола в кръвта, както над допустимата по закон норма от 0,5 промила, така и под тази норма. Този извод в заключението също разколебава доказателствената сила на протокола за ПТП, на който се позовава застрахователя.

Изложеното налага извода, че по делото не се доказва по категоричен начин, че при настъпването на пътнотранспортното произшествие на 16.11.2013г. ответникът Г. К. К. е управлявал моторното превозно средство след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма от 0,5 промила. Следователно, по делото не е установена при условията на пълно и главно доказване една от предпоставките за ангажиране регресната отговорност на застрахования водач на основание чл. 274, ал. 1, т. 1, предл. първо КЗ (отм.), поради което исковата претенция на застрахователя не е доказана и следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

С оглед акцесорния характер на претенцията за законна лихва върху претендираното регресно вземане от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното му изплащане, същата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

По разноските в процеса:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответника Г. К. К. следва да бъдат присъдени разноски за настоящата инстанция.

Преди изчисляване на разноските, които ищцовото дружество дължи на ответника по делото, съдът следва да се произнесе по направеното от ищцовата страна в съдебното заседание възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на

ответника.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.5 ГПК, е възможно адвокатският хонорар да бъде намален от съда по искане на насрещната страна, поради прекомерност, когато размерът му не отговаря на фактическата и правна сложност на делото, и то до размера, посочен в Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника е в размер 9 000,00 лв. с ДДС, видно представените на л.207 и л.208 по делото договор за правна защита и съдействие и акт за регистрация по ЗДДС на пълномощника на ответника. Съгласно чл. 7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/09.07.2004г. вр. с §2а от ДР, при заведен иск за сумата 120 566,62 лв., минималното адвокатско възнаграждение би следвало да бъде 9472, 66 лв. без ДДС или 11367, 19 лв. с ДДС. Следователно адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника е под минималния размер, предвиден в Наредбата, поради което възражението на ищцовата страна чл. 78, ал.5 ГПК е неоснователно.

С оглед изложеното, и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответника Г. К. К. следва да бъдат присъдени разноси за настоящата инстанция в размер 200,00 лева за възнаграждение на вещото лице по изпълнената съдебно медицинска токсикологична експертиза и 9 000,00 лв. с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл.80 ГПК и договор за правна защита и съдействие от 27.06.2023г. (л.206 и 207 по делото).

С оглед изхода на спора на ищцовото дружество ЗД "Бул Инс" АД разноси не се дължат и не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Врачански окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от ЗД "Бул Инс" АД, ЕИК ***, гр.София против Г. К. К., ЕГН ***** от гр.Козлодуй регресен иск с правно основание чл.274, ал.1, т.1, предл. 1 от КЗ (отм.) във връзка с чл. 45 ЗЗД, за заплащане на сумата общо 120 566, 62 лв., представляваща заплатено на увредено лице застрахователно обезщетение по повод застрахователно събитие от 16.11.2013г., причинено от застрахования водач при управление

на МПС след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма, представляващо покрит риск по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, и акцесорен иск за заплащане на мораторна лихва върху претендираната сума, съгласно чл.86, ал.1 от ЗЗД, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното плащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД "Бул Инс" АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, да заплати на Г. К. К., ЕГН ***** от ***, разноски в размер 200,00 лева за възнаграждение на вещото лице по изпълнената съдебно медицинска токсикологична експертиза и 9 000,00 лв. с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд - София в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____